

Arrest

nr. 285 136 van 21 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 15 oktober 2021, dient op 15 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 15 februari 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 14 september 2022.

1.3. Op 20 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 21 oktober 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 8 februari 2004 geboren in Kirkuk, Irak. U bent moslima van Koerdische origine. U groeide op in een dorp genaamd Takiya Jabari dat zich situeert tussen Kirkuk en Chamchamal. U ging tot het zesde leerjaar naar school. Begin 2021 begon u een relatie met de broer van uw vriendin A.. Jullie communiceerden de eerste zes maanden per telefoon. Op een dag vroeg uw vriendin of u op bezoek wilde komen. U ging naar haar huis en trof uw vriendin en uw vriend K.H.A. alleen aan. Uw vriendin ging naar haar kamer en K. stelde voor om seksuele gemeenschap te hebben. U weigerde initieel, maar gaf uiteindelijk toe. U ging vervolgens verward naar huis en biechtte alles op aan uw moeder. Twee of drie dagen later was uw vader te weten gekomen dat u een relatie had met K.. U werd meermaals geslagen. Uw moeder concludeerde dat uw vader u zou vermoorden als hij te weten zou komen dat u geen maagd meer was. Ze raadde u aan om te vertrekken. U belde K. op en zei dat jullie moesten vertrekken, waarop hij beloofde om alles in orde te brengen. Twee of drie weken later, meer bepaald op 25 september 2021, verliet u samen met uw vriend K.H.A. het dorp. Jullie gingen naar de grens met Iran die u te paard overstak. Vervolgens reisden jullie door naar een Turks dorp. In Turkije splitste de smokkelaar mannen en vrouwen op. U moest met één vrachtwagen vertrekken en uw vriend met een andere. U heeft sindsdien niets meer van hem vernomen. U reisde gedurende vier of vijf dagen/nachten samen met een aantal andere vrouwen naar België waar u op 14 oktober 2021 aankwam. Een van de vrouwen kende mensen in België en u ging met haar mee. In dat huis belde u uw moeder op die u wist te vertellen dat u familie had in België en u het adres doorgaf. U diende op 15 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in. U verblijft momenteel nog steeds bij deze familie.

Na uw vertrek werden er posters opgehangen met uw foto waarop stond dat u vermist was. U vermoedt dat uw vader of uw broers deze opgehangen hebben.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart neer en een aantal medische documenten waaronder een document dat bevestigt dat u zwanger was en een aantal documenten in verband met een aandoening waarbij u af en toe het bewustzijn verliest, een inschrijvingsbewijs bij de FOREM en twee foto's van u die als vermist werd opgegeven. Uw advocaat liet nog een aantal artikels/rapporten overmaken aangaande het belang van maagdelijkheid, de situatie van buitenechtelijke kinderen en een algemeen rapport van Amnesty International.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Irak door uw vader en uw broers vermoord te worden als ze te weten zouden komen dat u ontmaagd bent en dit niet in het kader van een huwelijk (CGVS p.11). De door u geschetste gang van zaken en de context van uw 'verboden relatie' zijn evenwel weinig geloofwaardig.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in het begin van 2021 een liefdesrelatie aanknoopte met K., de broer van een vriendin. U stelt dat jullie de eerste zes maanden enkel telefonisch contact hielden. Naar eigen zeggen had u zelf geen telefoon, dus gebruikte u de oude Nokia-gsm van uw moeder. U verklaarde dat u uw vriend telkens opbelde, hij belde u nooit op (CGVS p.13). Indien u telkens met de gsm van uw moeder belde, kan er aangenomen worden dat dit zich wel in de afrekening of in de hoeveelheid beschikbaar belkrediet laat vertalen. Hiermee geconfronteerd wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u uw vriend opbelde en hij u vervolgens belde, zodat de kosten op hem verhaald werden. Dat u initieel verklaarde dat uw vriend u nooit opbelde om vervolgens uw verklaringen te wijzigen door te stellen dat hij u wel belde, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.14). Bovendien is het merkwaardig dat jullie communicatie zo omslachtig diende te gebeuren. Daar uw vriend werkte in Koerdistan en financieel geen problemen had, is het voor de hand liggend dat hij u een gsm ter beschikking stelt zodat de

communicatie gemakkelijker zou verlopen (CGVS p.7, p.15). Uw vriend zou u dit effectief voorgesteld hebben, maar uit angst dat de gsm door uw familie zou gevonden worden, sloeg u dit aanbod af (CGVS p.14). Nu kan er opgemerkt worden dat het veel risicovoller is om telkens in het geheim de gsm van uw moeder te gebruiken, de belgeschiedenis te wissen etc., dan zelf een gsm te verstoppen in uw kamer.

U verklaarde dat u uit een conservatieve familie komt en dat uw familie tegen liefdesrelaties gekant is (CGVS p.13). Dit geldt zowel voor uw vader als voor uw moeder, zo verklaarde u (CGVS p.13). U stond zelf weigerachtig om met de jongen een relatie te beginnen, maar u deed het toch omdat u van hem hield (CGVS p.13). U diende dus te allen koste uw relatie geheim te houden. Jullie spraken elkaar gedurende zes maanden enkel aan de telefoon. U wilde zelf geen telefoon, uit angst betrappt te worden (supra). Jullie zagen elkaar nooit alleen in levende lijve. De gang van zaken op de dag dat u met de jongen naar bed zou zijn gegaan, is in dat opzicht dan ook volledig tegengesteld aan de manier waarop jullie het in het verleden aanpakten. Dit doet de nodige twijfels rijzen bij de door u geschetste gang van zaken. U verklaarde dat jullie nooit over seksuele gemeenschap gepraat hadden in de zes maanden dat jullie telefonisch contact hadden (CGVS p.14). Toen u voor het eerst alleen met de jongen in een ruimte was, wilde hij meteen met u naar bed. Initieel stond u hier weigerachtig tegenover; u was bang dat uw vader en uw broers er iets van zouden vernemen (CGVS p.15) maar stemde uiteindelijk toe. Op de vraag hoe hij u kon overtuigen, verklaarde u dat hij zei dat u niet bang moest zijn en dat jullie er waren voor elkaar (CGVS p.15). Dat hij u, die zelfs geen gsm in uw bezit wilde uit angst om betrappt te worden en weigerachtig stond ten aanzien van relaties voor het huwelijk, op die manier kon overtuigen, is niet geloofwaardig. Het druist immers helemaal in tegen de normen en waarden die u kennelijk toch wel belangrijk vond. De vaststelling dat u dan genoegzaam met dergelijke nietszeggende woorden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dit temeer u in het verleden wel zijn aanbod om u een gsm te geven had afgeslagen uit angst om betrappt te worden, hetgeen aan toont dat u wel degelijk in staat was om uw eigen beslissingen te nemen. U voegde er verder nog aan toe dat hij u nadien vertelde dat hij u een aanzoek zou doen, maar u wist dan weer niet wanneer dit zou zijn (CGVS p.15). U verklaarde dat hij financieel geen problemen had en een aanzoek kon doen, maar hij gaf u het nietszeggende antwoord dat het momenteel niet ging (CGVS p.15): u moest maar wat wachten. Ook dit is weinig aannemelijk.

Los daarvan is het niet geloofwaardig dat u, gezien de context die u schetst met betrekking tot de houding van uw vader én uw moeder ten aanzien van seks voor het huwelijk en de manier waarop u alles angstvallig probeerde te verbergen voor uw familie, uw moeder alles zou hebben opgebiecht. U verklaarde immers zelf dat u ervan uitging dat uw moeder alles tegen uw vader zou zeggen en dat deze laatste u zou vermoorden. Dit mag zeer erg verbazen. U had zelfs nooit tegen uw moeder gezegd dat u een relatie had, die op dat moment niet meer inhield dan telefoneren met elkaar. Dat u dan plots uw moeder van alles op de hoogte wilde brengen, is weinig geloofwaardig (CGVS p.16). U verklaarde dat uw moeder vragen bleef stellen over wat er mis was en waarom u dermate in de war was. Desalniettemin is het niet geloofwaardig dat u dit plots aan haar vertelde, wetende dat uw moeder uw vader op de hoogte zou kunnen stellen dat u haar meedeelt dat u seksuele gemeenschap had met een jongen (CGVS p.16).

U werd dan ook gevraagd wat u wilde bereiken door uw moeder alles op te biechten. U verklaarde dat u haar mening wilde weten. U was echter al op de hoogte van haar mening, zo blijkt uit uw eerdere verklaringen. Bovendien verklaarde u dat u de jongen effectief geloofde toen hij u vertelde dat hij een aanzoek ging doen. Aangezien dit de enige piste was om samen te kunnen zijn, is het niet geloofwaardig dat u hem niet wat tijd gaf om effectief een aanzoek te doen. Het staat immers als een paal boven water dat u, wanneer u tegen uw moeder vertelt dat u een geheime (seksuele) relatie heeft met hem, alle kansen verkeken zijn (CGVS p.16). U bevestigde deze stelling, maar u was in de war, zo pleitte u (CGVS p.16). Klaarblijkelijk stuurde uw moeder er eveneens op aan dat uw vriend een aanzoek moest doen. U was echter bang dat uw vader dit zou weigeren (CGVS p.16). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw familie en de familie van uw vriend het best goed met elkaar konden vinden (CGVS p.12): het was een respectvolle relatie en beide families gingen regelmatig bij elkaar op bezoek (CGVS p.12). U vermoedde zelfs dat de jongen verre familie van u was (CGVS p.14). Aangezien dit de enige piste was om de situatie te redden, kan er aangenomen worden dat jullie daar ten volle op zouden ingezet hebben. U haalde nog aan dat uw vader misschien zou willen dat u op een dag met zijn neef huwde (CGVS p.16). Deze argumentatie kan niet overtuigen. U bevond zich immers op dat moment in een weinig benijdenswaardige situatie waardoor er kan aangenomen worden dat u alles in het werk zette om de situatie op te lossen. De vaststelling dat dit niet gebeurde ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U haalde daarop aan dat uw vader in tussentijd op de hoogte was geraakt van uw relatie. Ook dit is wel heel toevallig. Gedurende meer dan een half jaar slaagde u erin om uw relatie verborgen te houden. Op het moment dat de jongen dan eindelijk min of meer een zet moest doen en u ten huwelijk moest vragen, was

uw vader achter jullie relatie gekomen. U had er zelf geen idee van hoe hij dit te weten was gekomen (CGVS p.17). Ook dit roept vraagtekens op bij het door u geschetste relaas.

U heeft voorts geen idee wat er van uw vriend zou geworden zijn. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volgens uw verklaringen had K. alles geregeld en betaald om jullie beiden het land uit te krijgen (CGVS p.6). Toen jullie in Turkije aan boord van de vrachtwagen dienden de stappen, werden jullie gescheiden (CGVS p.7). Mannen en vrouwen mochten niet samen reizen van de smokkelaar. Hoewel jullie van plan waren om in een nieuw land een toekomst uit te bouwen, hebben jullie op geen enkele manier ervoor gezorgd dat jullie elkaar konden terugvinden (CGVS p.8). Meer nog, uw vriend heeft met opzet alle mogelijke communicatiekanalen verbroken. Hij wiste elk contactnummer, vernielde zijn simkaart en wiste zijn sociale media accounts, zo beweert u (CGVS p.9). U werd gevraagd op welke manier u geprobeerd hebt om met hem in contact te komen. U heeft facebook geraadpleegd maar dat draaide op niets uit, zo zegt u (CGVS p.10). Uit uw verklaringen blijkt dat de zus van de K., tevens een vriendin van u, eveneens een te bewandelen piste zou zijn om terug in contact te komen met uw vriend. U heeft dit echter niet geprobeerd, hetgeen toch mag verbazen. U beschikte over contactgegevens van uw tante die in het dorp woonde. Het is dan niet zo moeilijk om via die weg te polsen naar uw vriend. U vertrouwde het niet, zo zegt u, en bovendien lichtte uw moeder u in dat hij niet meer in het dorp was. Het spreekt voor zich dat hij niet meer in het dorp is, aangezien u samen met hem vertrokken bent en ook hij door de families zou gezocht worden. Dit neemt echter niet weg dat zijn zus wel op de hoogte kan zijn over waar hij momenteel verblijft, net zoals uw moeder en uw tante dat weten over u (CGVS p.18). De vaststelling dat u niet meer moeite doet om contact te zoeken met uw vriend met wie u een nieuw leven wenste uit te bouwen en die ervoor verantwoordelijk is dat u uw dorp en familie diende te verlaten, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien zijn de verklaringen over uw reisweg evenmin aannemelijk. U zou gedurende vier of vijf dagen/nachten aan boord van een vrachtwagen hebben gezeten met vijf andere vrouwen (CGVS p.8). U kon zich niet eens de namen van die dames herinneren. Slechts de naam van één persoon, Z., was u bijgebleven. U had enkel met haar contact, zo liet u optekenen. Er kan aangenomen worden dat u, in de penibele situatie waar u zich in bevond, van gedachte wisselt met de lotgenoten in de vrachtwagen. Dat u in de vijf dagen dat u zich daar aan boord bevond, niet eens op de hoogte bent geraakt van de namen van uw medereizigers is niet aannemelijk. Bovendien is het wel heel toevallig dat u hier in België opgevangen wordt door familie van uw moeder. U beweerde dat u niet wist dat u naar België op weg was, verder zou u niet op de hoogte geweest zijn van het feit dat u familie had in België (CGVS p.10). Ook dit is een zeer merkwaardig aspect in uw relaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart toont aan dat u Iraaks burger bent, hetgeen hier niet betwist wordt. Het medische verslag aangaande de episodes waarbij u af en toe het bewustzijn verliest, is niet volledig in overeenstemming met de verklaringen die u aflegde op het CGVS. Zo staat er te lezen in de rapporten van de neuroloog dat u sinds 2019 aan deze aandoening lijdt. U verklaarde nochtans dat deze aanvallen veroorzaakt werden door de mishandelingen die u meemaakte door uw vader, broer en ooms. U zou uw eerste episode pas in Turkije meegemaakt hebben (CGVS p.3). Wat er ook van zij, dit document kan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet wijzigen. Het attest dat bevestigt dat u zwanger was op 1 november 2021 is een feitelijke vaststelling van een arts in verband met een zwangerschap. Er wordt niet gepreciseerd hoe lang u toen al zwanger was. De omstandigheden waarin u zwanger zou zijn geraakt kunnen op basis van dit attest evenmin afgeleid worden. Wat betreft de foto's in verband met uw vermissing, kan er aangestipt worden dat het niet veel voeten in de aarde heeft om dergelijke posters op te hangen en te fotograferen. Dergelijke documenten kunnen dan ook simpelweg geësceneerd worden. Het attest van de FOREM heeft betrekking op uw activiteiten in België en is niet gelinkt aan uw vervolgingsfeiten in Irak. De informatie die uw advocaat heeft aangebracht, is algemene informatie en gaat niet over u persoonlijk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op [https:// www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html](https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html) of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld. Dit gebied omvat vier districten: Kirkuk, Dibil, Hawija, Daquq.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Kirkuk is van groot strategisch en economisch belang vanwege de aanwezige olievoorraden in de regio. De algemene situatie wordt in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische overheid, die intern ook verdeeld is door een politiek geschil over de provincie tussen de Patriotic Union of Kurdistan (PUK) en de Kurdish Democratic Party (KDP). De provinciehoofdstad Kirkuk en de regio's die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR) zijn

zogenoemde betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse overheid sinds oktober 2017, na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum, de controle claimt over het volledige territorium van de provincie is de werkelijke situatie complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), Koerdische veiligheidsdiensten, de Popular Mobilization Forces (PMF) en hieraan gelieerde lokale milities zijn allen aanwezig in de provincie. De versnippering van veiligheidsactoren, een gebrekkige samenwerking en een onduidelijke taakverdeling hebben een negatieve impact op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnisch-religieuze groepen ondervinden discriminatie en in enkele gevallen geweld door de overheidstroepen, in het bijzonder door de overwegend sjiiitische PMF. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontwikkelen criminele activiteiten zoals oliesmokkel en afpersing. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Kirkuk behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. ISIS voert nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De gebrekkige coördinatie tussen de Iraakse en Koerdische overheid in de ordehandhaving zorgt er voor dat ISIS een zekere mate van handelingsvrijheid heeft. In de provincie vinden dan ook antiterreuroperaties en luchtbombardementen door de internationale coalitie en de Iraakse luchtmacht plaats. ISIS streeft er naar het staatsgezag te ondermijnen door middel van guerrillatactieken. De organisatie voert voornamelijk gerichte aanvallen uit op de ISF en de PMF, waarbij echter ook burgerslachtoffers kunnen vallen. Gerichte aanvallen op burgers nemen hoofdzakelijk de vorm aan van (moord)aanslagen of kidnappings waarbij voornamelijk gemeenschapsleiders en burgers die samenwerken met de overheid gevisieerd worden. Andere vormen van geweld door ISIS waaraan de plattelandsbevolking kan worden blootgesteld, zijn afpersing, aanvallen op dorpen, overvallen en het in brand steken van velden. Verder richtte ISIS zijn aanvallen op essentiële infrastructuur. De acties van ISIS hebben geleid tot de evacuatie van verscheidene rurale dorpen.

Het aantal veiligheidsincidenten in Kirkuk nam na een daling in de tweede helft van 2020 weer toe in 2021. Dit is voornamelijk te wijten aan het ramadanoffensief van ISIS dat evenwel kleinschaliger was dan dat van 2020. Het totale aantal veiligheidsincidenten is globaal gesproken gestabiliseerd en op een relatief laag niveau. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat in de eerste tien maanden van 2021 het gros van de dodelijke slachtoffers onder de strijdende partijen te tellen valt en dat het aandeel burgerslachtoffers zeer beperkt is.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De totale terugkeerratio van IDP's uit de provincie Kirkuk bedroeg in september 2021 82%, ongeveer 350.000 terugkeerders. 23 134 inwoners afkomstig uit de provincie Kirkuk zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren. De aanwezigheid van lokale milities kan een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Kirkuk afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kirkuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Kirkuk niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kirkuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster betoogt dat haar verklaringen over haar telefonisch contact met haar vriend K. consistent en coherent zijn nu zij in eerste instantie geen telefoon wilde hebben omdat ze bang was dat haar familie dit zou ontdekken, maar dat zij uiteindelijk haar moeder van haar relatie op de hoogte had gesteld en zij vervolgens van haar moeder een oude Nokia telefoon kreeg om haar vriend te bellen.

Omdat ze jong, verliefd was en gerustgesteld werd door K., besloot ze om met hem naar bed te gaan.

Haar moeder zou haar, nadat ze vernam dat ze geen maagd meer was, geadviseerd hebben om onmiddellijk te vluchten daar haar vader haar zou vermoorden als hij erachter zou komen.

Zij legt uit dat zij aan het begin van hun relatie hoopte dat K. haar zou voorstellen om te huwen. Omdat ze seksuele betrekkingen met hem heeft gehad, kan er van een huwelijk geen sprake meer zijn. Ze legt uit dat om een huwelijk te sluiten in Irak een attest nodig is van een arts die officieel de maagdelijkheid vaststelt. Zij verwijst hiervoor naar het document dat betrekking heeft op het belang van maagdelijkheid voor het huwelijk in Irak.

Zij handhaaft vervolgens haar verklaringen m.b.t. het gebrek aan informatie van haar vriend K. Ze zou getracht hebben hem te vinden, maar geen nieuws hebben.

Vervolgens herhaalt zij haar verklaringen omtrent haar reisweg en stelt dat ze met vijf andere vrouwen vanuit Turkije reisde en hier in België bij familie verblijft.

De door haar neergelegde documenten tonen haar identiteit, medische toestand en zwangerschap aan evenals de posters die door haar familie zijn aangebracht om haar te vinden. Die elementen bevestigen volgens haar het asielrelaas.

Ze benadrukt dat ze de bescherming van haar nationale autoriteiten niet kan vragen en verwijst nog naar een jaarverslag van Amnesty International.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus stelt zij dat de situatie in Irak zorgwekkend is, wat blijkt uit een reisadvies op de website van FOD buitenlandse zaken. Daarenboven stelt zij dat in het jaarverslag van 2021 van Amnesty International ook bezorgdheden werden geuit over het toegenomen geweld in Irak.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. Bijzondere procedurele noden

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft overwogen dat in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden aanwezig zijn. Bovendien wordt dit door verzoekster niet betwist.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van enige procedurele noden bij de DVZ (zie 'Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ d.d. 11.02.2022, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouds op normale wijze plaatsvonden en kan geen bijzondere kwetsbaarheid (fysiek, dan wel mentaal) in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beiden er aanhaalde dat van verzoekster, al dan niet omwille van psychische of fysieke problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd verzoekster gevaagd of zij klaar is om het interview te doen, waarop zij bevestigend antwoordde en waarna zij nog aangaf dat zij zich goed voelt op dit moment (CGVS verhoor, p. 2). De Raad stelt vast dat verzoeksters raadsman weliswaar melding maakte van het feit dat er medische documenten voorhanden zijn, maar tevens dat de protection officer verzoekster hierop onmiddellijk gevraagd heeft hieromtrent toelichting te geven. Verzoekster verklaarde dat zij psychisch ziek is geworden nadat zij mishandeld werd door haar vader en oom, dat zij ziek is geworden in Turkije in 2021 en dat zij medicijnen neemt, maar nu geen psychische klachten meer heeft (CGVS verhoor, p. 3-4). Uit het medische stuk dat zich in het administratief dossier bevindt (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3 "medisch attest i.v.m. flauwvallen"), kan niet worden afgeleid dat verzoeksters cognitief vermogen dermate zou zijn aangetast dat zij niet in staat is het persoonlijk onderhoud op het CGVS te doorlopen. De Raad leest onder "klinisch examen" dat de algemene klinische testen en neurologisch onderzoek normaal is verlopen gezien de leeftijd van verzoekster. Tenslotte kan nog worden toegevoegd dat, hoewel verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud vroeg en ontving, er geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS geformuleerd werden m.b.t. haar medische situatie. Derhalve kan uit de stukken van het administratief dossier niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat was om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Irak door haar vader en broers vermoord te worden als haar vader te weten zal komen dat zij buiten het huwelijk werd ontmaagd (CGVS verhoor, p. 11).

Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal aan verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat de door haar geschetste gang van zaken en de context van haar 'verboden relatie' ongeloofwaardig worden bevonden. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) verzoekster gebruikte de oude Nokia-gsm van haar moeder, terwijl het ging om een 'verboden relatie';

ii) de gang van zaken op de dag dat zij met haar partner naar bed is gegaan, is volledig tegengesteld aan de manier waarop zij met elkaar voorheen contact onderhielden nu zij gedurende zes maanden enkel spraken via de telefoon en nooit eerder over seksuele gemeenschap spraken;

iii) het is niet geloofwaardig dat verzoekster, gezien de door haar geschetste houding van haar ouders t.a.v. seks voor het huwelijk, haar moeder alles zou hebben opgebiecht;

iv) verzoeksters uitleg, dat zij de mening van haar moeder wilde weten, overtuigt niet, nu zij die mening al kende;

v) dat verzoekster geen idee heeft wat er van haar vriend geworden is, ondermijnt mede de geloofwaardigheid van haar verhaal;

vi) verzoeksters verklaringen over haar reisweg zijn niet aannemelijk nu (a) hoewel zij vijf nachten met andere vrouwen aan boord van een vrachtwagen zou hebben gezeten, zij niet in staat is hun namen te noemen en (b) het heel toevallig is dat zij in België wordt opgevangen door de familie van haar moeder te meer nu zij zelf niet op de hoogte was dat zij hier familie heeft;

vii) de door haar neergelegde documenten wijzigen voorgaande appreciatie niet nu (a) de identiteitskaart enkel aantoont dat zij Iraaks staatsburger is, wat niet wordt betwist; (b) het medisch verslag aangaande de episodes waarbij verzoekster af en toe het bewustzijn verliest, is niet volledig in overeenstemming met de verklaringen die zij aflegde op het CGVS nu in die rapporten staat dat zij sinds 2019 aan die aandoening lijdt, terwijl zij verklaarde dat die aanvallen veroorzaakt werden door de mishandelingen die zij meegemaakt heeft door haar vader, broers en ooms en terwijl zij haar eerste episode in Turkije zou hebben meegemaakt; (c) het attest dat bevestigt dat verzoekster zwanger was op 1 november 2021 bevat geen precisering hoe lang zij toen al zwanger was en geeft evenmin duiding over de omstandigheden waarin zij zwanger zou zijn geraakt; (d) de foto's i.v.m. haar vermissing kunnen simpelweg geënceneerd worden; (e) het attest van FOREM heeft betrekking op haar activiteiten in België en is niet gelinkt aan haar vervolgingsfeiten in Irak; (f) de informatie die haar raadsman heeft aangebracht betreft louter algemene en geen persoonlijke informatie.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.4.2. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar geoordeeld wordt dat de door verzoekster geschetste gang van zaken m.b.t. haar verboden relatie allerm minst geloofwaardig is.

Dat verzoekster gedurende 6 maanden de telefoon van haar moeder kon gebruiken om contacten te onderhouden met haar vriend, zonder dat dit ooit werd ontdekt, is zeer eigenaardig. Daarbij komt nog dat verzoekster haar verklaringen wijzigde, nu zij eerst aangaf dat zij haar vriend, met haar moeders telefoon opbelde (CGVS verhoor, p. 13), waarna zij stelde dat zij hem opbelde en hem zei dat hij haar moest opbellen zodat ze geen kosten had (CGVS verhoor, p. 14). Dat verzoekster het gevaarlijker vond om zelf een gsm te hebben, wat overigens door haar vriend zou zijn voorgesteld maar wat zij niet wilde (CGVS verhoor, p. 14) dan te wachten tot haar moeder sliep zodat ze haar gsm kon nemen, is uiterst merkwaardig (CGVS verhoor, p. 14). Verzoekster is middels haar verzoekschrift niet in staat om de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht en die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u in het begin van 2021 een liefdesrelatie aanknoopte met K., de broer van een vriendin. U stelt dat jullie de eerste zes maanden enkel telefonisch contact hielden. Naar eigen zeggen had u zelf geen telefoon, dus gebruikte u de oude Nokia-gsm van uw moeder. U verklaarde dat u uw vriend telkens opbelde, hij belde u nooit op (CGVS p.13). Indien u telkens met de gsm van uw moeder belde, kan er aangenomen worden dat dit zich wel in de afrekening of in de hoeveelheid beschikbaar belkrediet laat vertalen. Hiermee geconfronteerd wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u uw vriend opbelde en hij u vervolgens belde, zodat de kosten op hem verhaald werden. Dat u initieel verklaarde dat uw vriend u nooit opbelde om vervolgens uw verklaringen te wijzigen door te stellen dat hij u wel belde, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.14). Bovendien is het merkwaardig dat jullie communicatie zo omslachtig diende te gebeuren. Daar uw vriend werkte in Koerdistan en financieel geen problemen had, is het voor de hand liggend dat hij u een gsm ter beschikking stelt zodat de communicatie gemakkelijker zou verlopen (CGVS p.7, p.15). Uw vriend zou u dit effectief voorgesteld hebben, maar uit angst dat de gsm door uw familie zou gevonden worden, sloeg u dit aanbod af (CGVS p.14). Nu kan er opgemerkt worden dat het veel risicovoller is om telkens in het geheim de gsm van uw moeder te gebruiken, de belgeschiedenis te wissen etc., dan zelf een gsm te verstoppen in uw kamer.”* Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat haar verklaringen over haar telefonisch contact met haar vriend K. consistent en coherent zijn nu zij in eerste instantie geen telefoon wilde hebben omdat ze bang was dat haar familie dit zou ontdekken, maar dat zij uiteindelijk haar moeder van haar relatie op de hoogte had gesteld en zij vervolgens van haar moeder een oude Nokia

telefoon kreeg om haar vriend te bellen, is strijdig met de inhoud van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster verklaarde immers dat haar moeder, tot het moment dat zij haar meedeelde dat zij seksuele gemeenschap heeft gehad met haar vriend, niet op de hoogte was van haar relatie (CGVS verhoor, p. 16). Het betoog van verzoekster is aldus strijdig met de stukken van het administratief dossier, waardoor het niet dienstig is en kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de motieven in de bestreden beslissing.

4.4.3. Vervolgens oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat de door verzoeksters voorgestelde gang van zaken over haar seksuele gemeenschap allerm minst overtuigend is. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat zij, toen haar vriend haar vroeg om naar bed te gaan, daartegen was en heel bang was in het begin. Zij gaf ook aan dat zij en haar vriend het daarvoor nog nooit gehad hadden over het met elkaar naar bed gaan. (CGVS verhoor, p. 14) Het gemak waarmee hij verzoekster dan kon overtuigen, door simpelweg te stellen dat ze niet bang hoeft te zijn en dat ze er voor elkaar zijn (CGVS verhoor, p. 15) staat in zeer schril contrast met haar eerdere verklaringen en ondermijnt daardoor de geloofwaardigheid van haar relaas. De Raad neemt de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing over: *"U verklaarde dat u uit een conservatieve familie komt en dat uw familie tegen liefdesrelaties gekant is (CGVS p.13). Dit geldt zowel voor uw vader als voor uw moeder, zo verklaarde u (CGVS p.13). U stond zelf weigerachtig om met de jongen een relatie te beginnen, maar u deed het toch omdat u van hem hield (CGVS p.13). U diende dus te allen koste uw relatie geheim te houden. Jullie spraken elkaar gedurende zes maanden enkel aan de telefoon. U wilde zelf geen telefoon, uit angst betrapt te worden (supra). Jullie zagen elkaar nooit alleen in levende lijve. De gang van zaken op de dag dat u met de jongen naar bed zou zijn gegaan, is in dat opzicht dan ook volledig tegengesteld aan de manier waarop jullie het in het verleden aanpakten. Dit doet de nodige twijfels rijzen bij de door u geschetste gang van zaken. U verklaarde dat jullie nooit over seksuele gemeenschap gepraat hadden in de zes maanden dat jullie telefonisch contact hadden (CGVS p.14). Toen u voor het eerst alleen met de jongen in een ruimte was, wilde hij meteen met u naar bed. Initieel stond u hier weigerachtig tegenover; u was bang dat uw vader en uw broers er iets van zouden vernemen (CGVS p.15) maar stemde uiteindelijk toe. Op de vraag hoe hij u kon overtuigen, verklaarde u dat hij zei dat u niet bang moest zijn en dat jullie er waren voor elkaar (CGVS p.15). Dat hij u, die zelfs geen gsm in uw bezit wilde uit angst om betrapt te worden en weigerachtig stond ten aanzien van relaties voor het huwelijk, op die manier kon overtuigen, is niet geloofwaardig. Het druist immers helemaal in tegen de normen en waarden die u kennelijk toch wel belangrijk vond. De vaststelling dat u dan genoeg nam met dergelijke nietszeggende woorden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dit temeer u in het verleden wel zijn aanbod om u een gsm te geven had afgeslagen uit angst om betrapt te worden, hetgeen aantoont dat u wel degelijk in staat was om uw eigen beslissingen te nemen. U voegde er verder nog aan toe dat hij u nadien vertelde dat hij u een aanzoek zou doen, maar u wist dan weer niet wanneer dit zou zijn (CGVS p.15). U verklaarde dat hij financieel geen problemen had en een aanzoek kon doen, maar hij gaf u het nietszeggende antwoord dat het momenteel niet ging (CGVS p.15): u moest maar wat wachten. Ook dit is weinig aannemelijk."* Door in het verzoekschrift simpelweg te poneren dat zij besloot om met hem naar bed te gaan omdat ze jong en verliefd was en gerustgesteld werd door K., brengt zij geen elementen aan die voorgaande motieven doen ombuigen.

4.4.4. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekster niet consequent is in haar verklaringen m.b.t. het feit of haar ouders al dan niet op de hoogte waren van haar relatie. Ze verklaarde immers enerzijds dat haar moeder, voordat zij haar vertelde dat zij seksuele gemeenschap had met haar vriend, niet op de hoogte was van haar relatie. Anderzijds verklaarde ze dat, toen ze haar moeder vertelde over haar seksuele gemeenschap, zij haar waarschuwde voor haar vader en haar meedeelde dat hij weet had van de relatie, maar niet weet dat zij met hem naar bed is gegaan (CGVS verhoor, p. 16). Bovendien gaf zij aan dat zij mishandeld werd door haar vader toen die had vernomen van haar relatie (CGVS verhoor, p. 17). Dat zij enerzijds voorhoudt dat haar relatie verborgen was maar anderzijds dat haar ouders ervan op de hoogte waren, betreft een opmerkelijke tegenstrijdigheid aangaande de kern van haar vluchtrelaas, die logischerwijze de geloofwaardigheid van haar relaas niet ten goede komt. Samen met de commissaris-generaal acht de Raad het allerm minst geloofwaardig dat verzoekster, wetende dat er veel negatieve gevolgen zijn voor een meisje als ze ontmaagd wordt en ze zelfs vermoord kon worden (CGVS verhoor, p. 15), haar moeder zou inlichten over haar seksuele gemeenschap (CGVS verhoor, p. 16). Voorgaande staat opnieuw in schril contrast met het hierboven geschetste gemak waarop verzoekster overtuigd kon worden door haar bedpartner. Dat zij haar moeder inlichtte over haar geheime relatie omdat zij haar mening wilde weten, is allerm minst aannemelijk, nu, zoals ook terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing, verzoekster reeds op de hoogte was van wat haar ouders hierover dachten, nu zij eerder verklaarde dat ze het een schande vinden als een vrouw van de familie een liefdesrelatie aangaat (CGSV verhoor, p. 13). De Raad sluit zich aan bij de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die luiden als volgt: *"Los daarvan is het niet geloofwaardig dat u, gezien de context*

die u schetst met betrekking tot de houding van uw vader én uw moeder ten aanzien van seks voor het huwelijk en de manier waarop u alles angstvallig probeerde te verbergen voor uw familie, uw moeder alles zou hebben opgebiecht. U verklaarde immers zelf dat u ervan uitging dat uw moeder alles tegen uw vader zou zeggen en dat deze laatste u zou vermoorden. Dit mag zeer erg verbazen. U had zelfs nooit tegen uw moeder gezegd dat u een relatie had, die op dat moment niet meer inhield dan telefoneren met elkaar. Dat u dan plots uw moeder van alles op de hoogte wilde brengen, is weinig geloofwaardig (CGVS p.16). U verklaarde dat uw moeder vragen bleef stellen over wat er mis was en waarom u dermate in de war was. Desalniettemin is het niet geloofwaardig dat u dit plots aan haar vertelde, wetende dat uw moeder uw vader op de hoogte zou kunnen stellen dat u haar meedeelt dat u seksuele gemeenschap had met een jongen (CGVS p.16).

U werd dan ook gevraagd wat u wilde bereiken door uw moeder alles op te biechten. U verklaarde dat u haar mening wilde weten. U was echter al op de hoogte van haar mening, zo blijkt uit uw eerdere verklaringen. Bovendien verklaarde u dat u de jongen effectief geloofde toen hij u vertelde dat hij een aanzoek ging doen. Aangezien dit de enige piste was om samen te kunnen zijn, is het niet geloofwaardig dat u hem niet wat tijd gaf om effectief een aanzoek te doen. Het staat immers als een paal boven water dat u, wanneer u tegen uw moeder vertelt dat u een geheime (seksuele) relatie heeft met hem, alle kansen verkeken zijn (CGVS p.16). U bevestigde deze stelling, maar u was in de war, zo pleitte u (CGVS p.16). Klaarblijkelijk stuurde uw moeder er eveneens op aan dat uw vriend een aanzoek moest doen. U was echter bang dat uw vader dit zou weigeren (CGVS p.16). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw familie en de familie van uw vriend het best goed met elkaar konden vinden (CGVS p.12): het was een respectvolle relatie en beide families gingen regelmatig bij elkaar op bezoek (CGVS p.12). U vermoedde zelfs dat de jongen verre familie van u was (CGVS p.14). Aangezien dit de enige piste was om de situatie te redden, kan er aangenomen worden dat jullie daar ten volle op zouden ingezet hebben. U haalde nog aan dat uw vader misschien zou willen dat u op een dag met zijn neef huwde (CGVS p.16). Deze argumentatie kan niet overtuigen. U bevond zich immers op dat moment in een weinig benijdenswaardige situatie waardoor er kan aangenomen worden dat u alles in het werk zet om de situatie op te lossen. De vaststelling dat dit niet gebeurde ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U haalde daarop aan dat uw vader in tussentijd op de hoogte was geraakt van uw relatie. Ook dit is wel heel toevallig. Gedurende meer dan een half jaar slaagde u erin om uw relatie verborgen te houden. Op het moment dat de jongen dan eindelijk min of meer een zet moest doen en u ten huwelijk moest vragen, was uw vader achter jullie relatie gekomen. U had er zelf geen idee van hoe hij dit te weten was gekomen (CGVS p.17). Ook dit roept vraagtekens op bij het door u geschetste relaas. Waar zij in het verzoekschrift nog aangeeft dat haar moeder, nadat ze vernam dat ze geen maagd meer was, haar geadviseerd zou hebben om onmiddellijk te vluchten omdat haar vader haar zou vermoorden als hij erachter zou komen, komt zij niet verder dan datgene te herhalen wat zij reeds meedeelde tijdens het persoonlijk onderhoud. Waar zij nog toevoegt dat zij aan het begin van hun relatie hoopte dat K. haar zou voorstellen om te huwen, maar dat er geen sprake meer kon zijn van een huwelijk nadat ze seksuele betrekkingen hebben gehad omdat men een attest nodig heeft van een arts die officieel de maagdelijkheid vaststelt, werpt zij geen ander licht op de haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen.

4.4.5. Dat verzoekster daarenboven geen enkel nieuws heeft van de vriend met wie zij haar herkomstland heeft ontvlucht en met wie zij een nieuwe toekomst wilde uitbouwen en nu haar vriend haar gegevens zelfs heeft gewist (CGVS verhoor, p. 7-8), doet de geloofwaardigheid van haar relaas en geheime relatie nog meer op de helling plaatsen. Het is bovendien zeer eigenaardig dat verzoekster, die vier of vijf nachten heeft doorgebracht in een vrachtwagen samen met 5 andere vrouwen, behalve de naam Z. geen andere namen kon noemen (CGVS verhoor, p. 9). Het is nog meer eigenaardig dat verzoekster geen kennis had van haar in België verblijvende tante en dat zij niet geweten zou hebben dat zij zich naar België aan het begeven was (CGVS verhoor, p. 8). De Raad oordeelt dat dergelijke toevalligheden de geloofwaardigheid van haar vermeende problemen ondermijnen. De volgende motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, worden mede bij gebrek aan dienstig verweer door de Raad tot de zijne gemaakt: “U heeft voorts geen idee wat er van uw vriend zou geworden zijn. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volgens uw verklaringen had K. alles geregeld en betaald om jullie beiden het land uit te krijgen (CGVS p.6). Toen jullie in Turkije aan boord van de vrachtwagen dienden de stappen, werden jullie gescheiden (CGVS p.7). Mannen en vrouwen mochten niet samen reizen van de smokkelaar. Hoewel jullie van plan waren om in een nieuw land een toekomst uit te bouwen, hebben jullie op geen enkele manier ervoor gezorgd dat jullie elkaar konden terugvinden (CGVS p.8). Meer nog, uw vriend heeft met opzet alle mogelijke communicatiekanalen verbroken. Hij wiste elk contactnummer, vernielde zijn simkaart en wiste zijn sociale media accounts, zo beweert u (CGVS p.9). U werd gevraagd op welke manier u geprobeerd hebt om met hem in contact te komen. U heeft facebook geraadpleegd maar dat draaide op niets uit, zo zegt u (CGVS p.10). Uit uw verklaringen blijkt dat de zus van de K., tevens een vriendin van u, eveneens een te bewandelen piste zou zijn om terug in contact te komen met uw vriend. U heeft dit

echter niet geprobeerd, hetgeen toch mag verbazen. U beschikte over contactgegevens van uw tante die in het dorp woonde. Het is dan niet zo moeilijk om via die weg te polsen naar uw vriend. U vertrouwde het niet, zo zegt u, en bovendien lichtte uw moeder u in dat hij niet meer in het dorp was. Het spreekt voor zich dat hij niet meer in het dorp is, aangezien u samen met hem vertrokken bent en ook hij door de families zou gezocht worden. Dit neemt echter niet weg dat zijn zus wel op de hoogte kan zijn over waar hij momenteel verblijft, net zoals uw moeder en uw tante dat weten over u (CGVS p.18). De vaststelling dat u niet meer moeite doet om contact te zoeken met uw vriend met wie u een nieuw leven wenste uit te bouwen en die ervoor verantwoordelijk is dat u uw dorp en familie diende te verlaten, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien zijn de verklaringen over uw reisweg evenmin aannemelijk. U zou gedurende vier of vijf dagen/nachten aan boord van een vrachtwagen hebben gezeten met vijf andere vrouwen (CGVS p.8). U kon zich niet eens de namen van die dames herinneren. Slechts de naam van één persoon, Z., was u bijgebleven. U had enkel met haar contact, zo liet u optekenen. Er kan aangenomen worden dat u, in de penibele situatie waar u zich in bevond, van gedachte wisselt met de lotgenoten in de vrachtwagen. Dat u in de vijf dagen dat u zich daar aan boord bevond, niet eens op de hoogte bent geraakt van de namen van uw medereizigers is niet aannemelijk. Bovendien is het wel heel toevallig dat u hier in België opgevangen wordt door familie van uw moeder. U beweerde dat u niet wist dat u naar België op weg was, verder zou u niet op de hoogte geweest zijn van het feit dat u familie had in België (CGVS p.10). Ook dit is een zeer merkwaardig aspect in uw relaas.” Waar zij in het verzoekschrift aanstipt dat zij haar verklaringen m.b.t. het gebrek aan informatie van haar vriend K. en haar verklaring dat ze getracht zou hebben om hem te vinden, handhaaft, ze vervolgens haar verklaringen omtrent haar reisweg herhaalt en nadien nog uiteenzet dat ze met vijf andere vrouwen vanuit Turkije reisde en hier in België bij familie blijft, beperkt zij zich tot het herhalen van datgene wat zij verklaard heeft bij het CGVS, en werpt zij geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

4.4.6. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster geen dienstig verweer voert tegen de motieven die betrekking hebben op de door haar neergelegde documenten. Zij beperkt zich er immers toe te stellen dat die documenten haar identiteit, medische toestand en zwangerschap aantonen en dat de posters, die door haar familie zijn aangebracht, aantonen dat zij naar haar op zoek zijn. De concrete motieven worden in hun geheel onbesproken gelaten en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart toont aan dat u Iraaks burger bent, hetgeen hier niet betwist wordt. Het medische verslag aangaande de episodes waarbij u af en toe het bewustzijn verliest, is niet volledig in overeenstemming met de verklaringen die u aflegde op het CGVS. Zo staat er te lezen in de rapporten van de neuroloog dat u sinds 2019 aan deze aandoening lijdt. U verklaarde nochtans dat deze aanvallen veroorzaakt werden door de mishandelingen die u meemaakte door uw vader, broer en ooms. U zou uw eerste episode pas in Turkije meegemaakt hebben (CGVS p.3). Wat er ook van zij, dit document kan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet wijzigen. Het attest dat bevestigt dat u zwanger was op 1 november 2021 is een feitelijke vaststelling van een arts in verband met een zwangerschap. Er wordt niet gepreciseerd hoe lang u toen al zwanger was. De omstandigheden waarin u zwanger zou zijn geraakt kunnen op basis van dit attest evenmin afgeleid worden. Wat betreft de foto's in verband met uw vermissing, kan er aangestipt worden dat het niet veel voeten in de aarde heeft om dergelijke posters op te hangen en te fotograferen. Dergelijke documenten kunnen dan ook simpelweg geënceneerd worden. Het attest van de FOREM heeft betrekking op uw activiteiten in België en is niet gelinkt aan uw vervolgingsfeiten in Irak. De informatie die uw advocaat heeft aangebracht, is algemene informatie en gaat niet over u persoonlijk.”*

4.4.7. Waar verzoekster tenslotte nog benadrukt dat ze de bescherming van haar nationale autoriteiten niet kan vragen en dienaangaande verwijst naar een jaarverslag van Amnesty International, dient eraan te worden herinnerd dat verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt bevonden, waardoor zich de vraag naar de nationale beschermingsmogelijkheden zich niet stelt. Bovendien komt het aan verzoekster toe om *in concreto* aan te tonen dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert en moet hierbij worden vastgesteld dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt als zou verzoekster een (ernstige) poging hebben ondernomen om bescherming te verkrijgen vanwege de Iraakse autoriteiten. Het spreekt voor zich dat indien de autoriteiten niet op de hoogte zijn van bepaalde feiten, zij hiertegen niet kunnen optreden. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

4.4.8. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. De Raad meent bijgevolg dat verzoekster dan ook niet kan steunen op de elementen aan

de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Zij kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Kirkuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die hiernaar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan integraal verwezen worden naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing: *“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van janurari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.*

De provincie Kirkuk is van groot strategisch en economisch belang vanwege de aanwezige olievoorraden in de regio. De algemene situatie wordt in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische overheid, die intern ook verdeeld is door een politiek geschil over de provincie tussen de Patriotic Union of Kurdistan (PUK) en de Kurdish Democratic Party (KDP). De provinciehoofdstad Kirkuk en de regio's die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR) zijn zogenoemde betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse overheid sinds oktober 2017, na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum, de controle claimt over het volledige territorium van de provincie is de werkelijke situatie complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), Koerdische veiligheidsdiensten, de Popular Mobilization Forces (PMF) en hieraan gelieerde lokale milities zijn allen aanwezig in de provincie. De versnippering van veiligheidsactoren, een gebrekkige samenwerking en een onduidelijke taakverdeling hebben een negatieve impact op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnisch-religieuze groepen ondervinden discriminatie en in enkele gevallen geweld door de overheidstroepen, in het bijzonder door de overwegend sjiiitische PMF. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontwikkelen criminele activiteiten zoals oliesmokkel en afpersing. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Kirkuk behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk

voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. ISIS voert nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De gebrekkige coördinatie tussen de Iraakse en Koerdische overheid in de ordehandhaving zorgt er voor dat ISIS een zekere mate van handelingsvrijheid heeft. In de provincie vinden dan ook antiterreuroperaties en luchtbombardementen door de internationale coalitie en de Iraakse luchtmacht plaats. ISIS streeft er naar het staatsgezag te ondermijnen door middel van guerrillatactieken. De organisatie voert voornamelijk gerichte aanvallen uit op de ISF en de PMF, waarbij echter ook burgerslachtoffers kunnen vallen. Gerichte aanvallen op burgers nemen hoofdzakelijk de vorm aan van (moord)aanslagen of kidnappings waarbij voornamelijk gemeenschapsleiders en burgers die samenwerken met de overheid gevisieerd worden. Andere vormen van geweld door ISIS waaraan de plattelandsbevolking kan worden blootgesteld, zijn afpersing, aanvallen op dorpen, overvallen en het in brand steken van velden. Verder richtte ISIS zijn aanvallen op essentiële infrastructuur. De acties van ISIS hebben geleid tot de evacuatie van verscheidene rurale dorpen.

Het aantal veiligheidsincidenten in Kirkuk nam na een daling in de tweede helft van 2020 weer toe in 2021. Dit is voornamelijk te wijten aan het ramadanoffensief van ISIS dat evenwel kleinschaliger was dan dat van 2020. Het totale aantal veiligheidsincidenten is globaal gesproken gestabiliseerd en op een relatief laag niveau. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat in de eerste tien maanden van 2021 het gros van de dodelijke slachtoffers onder de strijdende partijen te tellen valt en dat het aandeel burgerslachtoffers zeer beperkt is.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De totale terugkeerratio van IDP's uit de provincie Kirkuk bedroeg in september 2021 82%, ongeveer 350.000 terugkeerders. 23.134 inwoners afkomstig uit de provincie Kirkuk zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren. De aanwezigheid van lokale milities kan een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Kirkuk afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kirkuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Kirkuk niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kirkuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Het door verzoekster aangehaalde reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken is bovendien enkel bestemd voor Belgische reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Ook de verwijzing naar de bezorgdheden van Amnesty International geuit in een rapport van 2021 doen geen afbreuk aan de vaststellingen uit de rapporten die overigens van recentere datum zijn waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing.

De Raad stipt verder aan dat afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster om internationale bescherming, er evenwel aanleiding kan zijn tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgeworpen en in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kirkuk voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad moet echter vaststellen dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Bovendien werd reeds geoordeeld dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden, waardoor hieruit evenmin persoonlijke omstandigheden kunnen worden ontwaard die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Kirkuk.

Op basis van voorgaande vaststellingen oordeelt de Raad dat er geen individuele omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat verzoekster een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Kirkuk.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO